

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10660/2025
28.08.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славица Ћировић адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Марија Петровић адвокат из ..., ради лишења родитељског права, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 520/23 од 01.08.2024. године, у седници одржаној 28.08.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 520/23 од 01.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици П2 29/23 од 08.06.2023. године, одбијени су захтеви тужиоца да се тужена у потпуности лиши вршења родитељског права и да се измени пресуда Општинског суда у Љигу П2 41/07 у целини (став први), да се самостално вршење родитељских права према заједничком детету странака, малолетном ВВ, рођеном ...2005. године, повери оцу – тужиоцу (став други изреке), да се уреди начин одржавања личних односа мајке – тужене са малолетним ВВ по предлогу Центра за социјални рад „Солидарност“ у Љигу, ако за то буде законских услова (став трећи изреке), да се обавезе тужена да на име свог доприноса за издржавање заједничког малолетног детета убудуће месечно плаћа по 5.000,00 динара, на начин и са законском затезном каматом како је наведено у пресуди (став четврти изреке), и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка (став пети изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 520/23 од 01.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Мионици П2 29/23 од 08.06.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка,

погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП у вези са члановима 202. и 208. Породичног закона, Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Ревизијом се одређено не указује на битне повреде одредаба парничног поступка које представљају ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. тачка 3. истог закона. Наводи ревизије којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП (да је изрека другостепене одлуке нејасна, неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде), нису разматрани, јер ова битна повреда одредаба парничног поступка у члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП није предвиђена као разлог за овај ванредни правни лек.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетни ВВ, рођен ...2005. године, по прекиду ванбрачне заједнице родитеља непрекидно живи са мајком, туженом, у селу ... . Тужена је професор ... у селу ... и живи у домаћинству са својим родитељима. Тужилац живи у ..., у својој кући с тим што у приземљу куће као посебно домаћинство живи његова баба по мајци. Запослен је у ..., на радном месту возача. Правноснажном пресудом Општинског суда у Љигу П 94/06 од 07.06.2006. године, малолетни ВВ поверен је мајци на самостално вршење родитељског права, уређен је начин одржавања личних односа оца и малолетног детета, сваког викенда и то недељом од 14-16 часова у присуству мајке, тако што ће отац ићи код мајке у ... и након одређеног времена обоје враћати у ..., и одређена је висина доприноса оца у издржавању детета. Решењем Општинског суда у Љигу П2 41/07 од 29.04.2008. године одређена је привремена мера тако да отац одржава личне контакте са малолетним дететом сваке среде у времену од 14-18 часова без присуства мајке, тако што ће малолетног ВВ узимати из куће мајке у 14,00 часова и одводити у своју кућу у ..., а у 18 часова га враћати мајци у њену кућу у ... . На основу тог решења донето је решење о извршењу од 25.05.2008. године којим је одређено извршење према извршном дужнику ББ по предлогу извршног повериоца АА. Пресудом Општинског суда у Љигу П2 41/07 од 25.12.2008. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се дете њему повери на самостално вршење родитељског права, обавезан је да доприноси издржавању малолетног детета износом од 4.000,00 динара месечно, уређен је нови начин одржавања личних односа са малолетним дететом тако што ће га преузимати од мајке на капији њеног економског дворишта сваког првог и трећег викенда у месецу у суботу у 12,00 часова и враћати га мајци у недељу у 17,00 часова, и одлучено је да се по правноснажности пресуде ставља ван снаге привремена мера тог суда П2 41/07 од 29.04.2008. године и пресуда П 94/06 од 07.06.2006. године у ставу другом и трећем изреке. Предлогом за извршење ради предаје детета од 21.05.2009. године, који је поднео извршни поверилац АА против извршног дужника ББ покренут је поступак извршења на основу пресуде Општинског суда у Љигу П2 41/07 од 25.12.2008. године, који је усвојен решењем о извршењу тог суда И1 3/09 од 22.05.2009. године. Правноснажном пресудом Основног суда у Мионици П2 43/19 од 12.12.2021. године усвојен је тужбени захтев тужилаца ББ и малолетног ВВ према туженом АА и измењена је пресуда Општинског суда у Љигу П2 41/07 од 25.12.2008. године у ставу другом и трећем изреке тако што је обавезан тужени да на име издржавања малолетног ВВ плаћа 30% од месечне зараде умањене за

порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, одређено је да тужени виђа малолетног ВВ сваке суботе у временском интервалу од 14-16 часова и то у кући у селу ... где малолетно дете живи са мајком и одређена је привремена мера којом је на исти начин одређен начин одржавања личних односа оца са малолетним ВВ. Решењем Основног суда у Мионици И 5576/10 од 07.10.2021. године обустављен је извршни поступак у предмету тог суда И 5576/10 (И1 3/09) од 22.05.2009. године и укинуте све спроведене извршне радње, с обзиром да је пресудом П2 43/19 од 12.12.2021. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 302/21 од 10.06.2021. године, измењена пресуда П2 41/07 од 25.12.2008. године на основу које је донето решење о извршењу. Правноснажном пресудом Основног суда у Ваљеу К 1096/10 од 12.05.2010. године тужена је оглашена кривом због извршења два продужена кривична дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 2. у вези члана 61. КЗ, због тога што је у периоду од 29.04.2008. године до 13.12.2009. године и у периоду од 02.04.2009. године па до краја 2009. године у ..., код своје куће, осујетила одржавање личних односа између малолетног ВВ, као сина, и оштећеног АА, као оца, онемогућила извршење одлуке Општинског суда у Љигу П2 41/07 од 29.04.2008. године којом је одређен начин одржавања личних односа оштећеног као оца и малолетног детета, и осуђена на јединствену казну затвора у трајању од 3 месеца чије извршење је условљено уколико у року од 1 године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Између тужиоца и детета постоји одсуство комуникације и отуђење, дете има негативан став према оцу, тако да од 2008. године покушаји успостављања и одржавања личних односа између тужиоца и детета нису дали позитивне резултате, упркос залагању оца и стручних радника органа старатељства. Према мишљењу органа старатељства, присутан је дугогодишњи, значајан утицај мајке и њене породице порекла на настали отпор малолетног детета према контактима са оцем. Малолетни ВВ живи годинама са мајком, без суштинског односа са оцем и мајка има одлучујући значај у његовом васпитању, формирању његових вредносних судова, као и односа са оцем. Протеком времена овај отпор малолетног детета постао је структуриран и прерастао у аутентичан отпор према контактима са оцем, нарочито имајући у виду узраст детета и дужину његове изложености мајчином утицају, за коју је емотивно везан и према којој је у потпуности лојалан. У свим другим аспектима бриге о малолетном детету мајка је функционални родитељ. Вештак специјалиста медицинске психологије и комисија вештака Института за ментално здравље, Клинике за одрасле, Кабинет за судску психијатрију сагласни су у мишљењу да би измештање и одвајање малолетног ВВ од мајке и лишење њеног старања и присуства оставило озбиљне емоционалне последице на дете, било би против воље малолетног детета које је навршило 15. годину живота, а што би резултирало негативним емоционалним реакцијама и потенцијално непредвидивим понашањем било према себи било према околини, у овом случају према оцу и његовој породици. Ставови и начела малолетног ВВ према оцу су формиран и 2018. године када је поднета тужба, и то у значајној мери, као и отпор према оцу. Комисија вештака се изјаснила да су импресије детета о оцу вероватно биле у значајној мери социјално генерисане и због доминантне улоге мајке, а касније током одрастања постају део његових ставова тако да је са навршених 15 година формирао свој став о оцу, па је садашњи отпор малолетног ВВ према оцу аутентичан. Фигура оца у развоју детета и однос са њим представља само део развојних потреба детета, јер дете има и остале потребе које мајка добро препознаје. Једини проблем у њеном родитељству је однос детета са оцем, односно отуђење детета од оца, а што је вероватно узроковано њеним односом са бившим партнером.

По оцени Врховног суда, из наведеног чињеничног стања, које је правилно утврђено, произилази да је правилно примењено материјално право када су тужбени захтеви тужиоца одбијени као неосновани.

Тужба тужиоца заснива се на тврдњи да је тужена злоупотребљавала своје родитељско право на штету малолетног детета и на штету тужиоца, и да је дете емоционално запостављено од стране мајке којој је поверено на самостално вршење родитељског права.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и одредби чланова 81., 6. и 266. Породичног закона, нижестепени судови су правилно закључили да нису испуњени законски услови да се мајка у потпуности лиши родитељског права, нити да се измени одлука о поверавању детета, јер то није у најбољем интересу малолетног детета, а из списка произилази да је у међувремену ВВ навршио 18. годину живота.

Тужилац у ревизији неосновано указује да су нижестепени судови погрешно и непотпуно утврдили чињенично стање и погрешно применили материјално право.

Према одредбама чланова 6. и 266. Породичног закона, у спору за заштиту права детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета, који има приоритет над интересима његових родитеља. Нижестепени судови су правилно оценили да дете мора да има контакт са оба родитеља како би могло да се хармонично развија, али само у мери у којој је то у складу са његовим најбољим интересом, да у конкретном случају постоје конфликти између родитеља, да се мајка суштински противи контакту оца и детета, али такође и да отац мора да узме у обзир психолошко стање свог сина, те чињеницу да би потпуно лишење родитељског права мајке могло довести до негативне емоционалне реакције и потенцијално непредвидивог агресивног понашања детета, било према себи или према околини, односно оцу, о чему се изјаснио председник комисије Института за ментално здравље. Због тога, супротно наводима ревизије, нижестепени судови су правилно оценили најбољи интерес малолетног ВВ, уважавајући и мишљење детета које је навршило 15. годину живота, када су тужбене захтеве тужиоца одбили као неосноване.

Према одредби члана 84. став 1. тачка 1. Породичног закона, родитељско право престаје кад дете наврши 18. годину живота, па су и остали ревизијски наводи оцењени као неосновани.

Због изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић